शमहोभ्य इति (६. १५) पश्चात्पशोर्निषिञ्चतः ॥७॥ पशोः पश्चाद्भागे जघनप्रदेशे पान्नेजनशेषमुभावपि निनयतः · निनयनस्य पशुसंस्कारत्वाच्छरीरऽएव पश्चाद्भागे निनयनमिति । अनेकपशुषु प्राणशोधनादि पश्चात्पशोर्निषेकान्तमेकैकस्य संस्कारस्यैतावत्त्वात् ।

उत्तानं पशुं कृत्वाग्रेण नाभिं तृणं निदधात्योषधऽइति (६. १५) ॥८॥ शेषनिनयनानन्तरमध्वर्युः पशुमुत्तानं कृत्वा नाभेरग्रतोऽङ्गुलचतुष्टयं त्यक्त्वा ओषधऽइति मन्त्रेण प्रागग्रं तृणं निदधाति · नाभेरग्रतो वपायाः स्थानम् ।

स्वधितऽइति (६. १५) प्रज्ञातयाभिनिधाय छित्त्वाग्रꣳ सव्ये कृत्वा दक्षिणेन मूलमुभयतोऽनक्ति लोहितेन रक्षसामिति (६. १६) ॥९॥ प्रज्ञातया प्रस्तुतया कृतचिह्नया असिधारया अभिनिधाय तृणस्योपरि असिधारां निधाय तूष्णीं सतृणामुदरत्वचं छित्त्वा तिर्यक्पाटयित्वा तृणाग्रं यत्पृथग्भूतं तत्सव्ये हस्ते कृत्वा दक्षिणहस्तेन तृणमूलं द्विगुणीकृत्योभयतोऽग्रे मूले च लोहितेन छेदनस्थानऽउत्पन्नेन पशोः रुधिरेणानक्ति म्रक्षयति अथवा उभयत इत्यन्तर्बहिश्च तृणं लोहितेनानक्ति · अत्राहापस्तम्बः स्वधितिना पार्श्वतस्तिर्यगाद्यतीति । असेर्हि धाराद्वयं भवति तयोर्मध्ये या पूर्वं जुह्वग्रे अक्ता एषा ते प्रज्ञाताश्रिरस्त्विति च शमितारं प्रत्युक्तम्[1] (४.१२–१३) अधुना तयैव कृतचिह्नया घृताक्तया असिधारयाभिनिधानं कर्तव्यम् नानक्तया द्वितीयया पार्श्वगतया · तथा चोक्तं मानवे आपस्तम्बे च अक्तया शृतस्यावद्यत्यनक्तया विशसतीति ।

निरस्तमित्यपास्यति (६. १६) ॥१०॥ तद्रुधिराक्तं तृणमूलमुत्करे प्रक्षिपति · तत उदकोपस्पर्शनं करोति मन्त्रस्य रक्षोवाचित्वात् ।

इदमहमित्यभितिष्ठति (६. १६) यजमानः ॥११॥ तदुत्करेऽध्वर्युणा प्रक्षिप्तं रुधिराक्तं तृणमूलमभि°ति तस्योपरि तिष्ठति पादेनाक्रामति · अत्राप्युदकोपस्पर्शनं यजमानेन कार्यम् मन्त्रस्य रक्षोवाचित्वात् · अनेकयजमानके त्वेक एव तृणमभितिष्ठति क्रत्वर्थत्वात् ।

वपामुत्खिद्य वपाश्रपण्यौ प्रोर्णौति घृतेन द्यावापृथिवीऽइति (६. १६) ॥१२॥

---

१) ? Thus ABC.